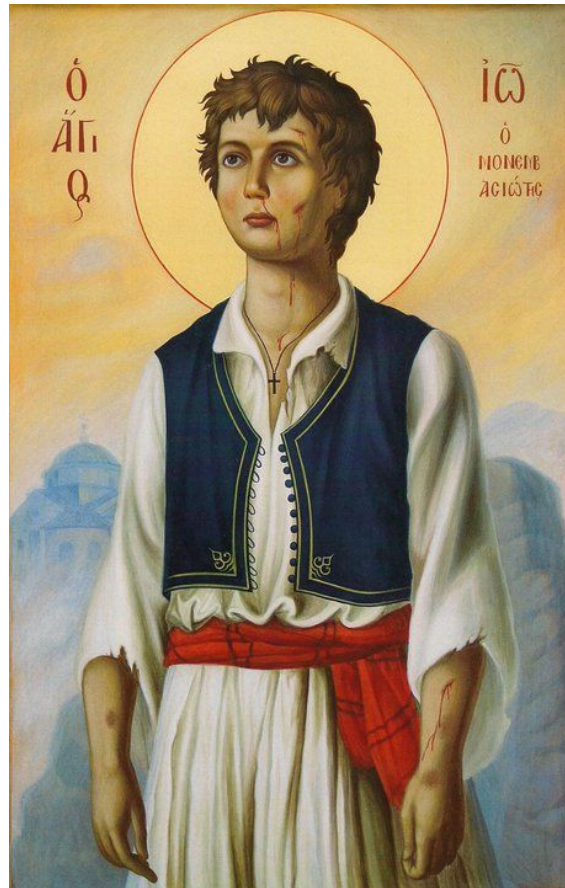

**Συναξάρι τοῦ ἁγίου νεομάρτυρος Ἰωάννου τοῦ Γουβιώτου, τοῦ ἐκ
Μονεμβασίας, + 21 Ὀκτωβρίου.**

Ὁ Ἅγιος Ἰωάννης καταγόταν ἀπό τὰ μέρη τῆς Μονεμβασίας. Ὁ ἱερέας πατέρας τοῦ καταγόταν ἀπό τό Γεράκι καί τοποθετήθηκε ἐφημέριος στό γειτονικό χωριό Γουβες τῆς Μονεμβασίας. Ἀπό ἐκεῖ καταγόταν ἡ πρεσβυτέρα του καί ἐκεῖ γεννήθηκε τό 1758 ὁ Ἰωάννης. Γι' αὐτό ὀνομάζεται καί Γουβιώτης. Ἀπό μικρός ὁ Ἰωάννης προσπαθοῦσε νά μιμεῖται του ἱερέα-πατέρα του τῆ ζωῇ, τόν βοηθοῦσε στίς δουλειές τῆς Ἐκκλησίας, ἐνῶ πάντα θυμόταν ὅτι αὐτός ἦταν "παπά υἱός" καί ἔπρεπε νά προσέχει τῆ συμπεριφορά του, ὥστε νά' ναι παράδειγμα γιά τὰ ὑπόλοιπα παιδιά τῆς ἡλικίας του.

Τό ἔτος 1770 οἱ ὀρδές τοῦ Ἀλβανοῦ Χατζῆ Ὀσμᾶν, ἀφοῦ κατέπνιξαν κάθε σημεῖο ἐλληνικῆς ἀντίστασης, ἔφτασαν καί στίς Γουβες. Οἱ Ἀρβανίτες σκότωσαν τόν πατέρα του Ἰωάννη καί στή συνέχεια αἰχμαλώτισαν τόν ἴδιο καί τῆ μητέρα του, τούς πήραν μαζί τους στή Λάρισα, ὅπου ἐκεῖ πουλήθηκαν δύο καί τρεῖς φορές ὁ καθένας ξεχωριστά. Ὑστερα ἀπό δύο χρόνια ξαναπουλήθηκαν ἀλλά αὐτή τῆ φορά ἀγοράσθηκαν ἀπό τό ἴδιο ἀφεντικό, ἕναν Τοῦρκο πού εἶχε κτήματα καί ὑποστατικά. Αὐτός ὁ

Τουρκος δέν εἶχε παιδιά καί βλέποντάς τα χαρίσματά του Ἰωάννη, ὁ ὁποῖος ἦταν πολύ ἔξυπνος γιά τήν ἡλικία του, πρόθυμος, πειθαρχικός καί σβέλτος στή δουλειά, σκέφτηκε μαζί μέ τή γυναίκα του νά κάνουν ψυχοπαίδι τους τόν Ἰωάννη. Από τή στιγμή, λοιπόν, ἐκείνη καθημερινά προσπαθοῦσε νά τόν διαστρέψει ἀπό τήν πίστη των χριστιανῶν καί νά τόν κάνει Ὄθωμανό. Ἀρχικά προσπάθησε μέ κολακεῖες καί ὑποσχέσεις καί κατόπιν μέ φοβέρες καί βασανισμούς νά κάμψει τήν ἀντίσταση τοῦ 15χρονοῦ Ἰωάννη, ὁ ὁποῖος ὅμως ἔστεκε στερεός καί ἀκλόνητος στή χριστιανική πίστη του.

Μιά μέρα ὁ ἀφέντης κουράστηκε νά παρακαλεῖ τόν Ἅγιο νά ἀλλαξοπιστήσῃ καί θυμωμένος ὅπως ἦταν, τόν ὀδήγησε στήν αὐλή τοῦ Τζαμιοῦ. Ἐκεῖ μαζεύτηκαν πολλοί Ἀγαρηνοί, πού προσπαθοῦσαν μέ χτυπήματα, φοβέρες καί σπαθισμούς νά κάνουν τόν Μάρτυρα νά τουρκίσει. Ἡ ἀπάντηση ὅμως τοῦ Ἰωάννη ἦταν ξεκάθαρη: Ἐγώ δέν γίνομαι Τουρκος, χριστιανός εἶμαι καί χριστιανός θέλω νά πεθάνω.

Ἐκτός ὅμως ἀπό τόν Ἀγαρηνό καί ἡ γυναίκα τοῦ προσπαθοῦσε καθημερινά μέ μαγεῖες καί σατανικά γοητεύματα νά ξεμυαλίσουν τόν Ἅγιο ἢ νά τόν κάνουν νά κυριευτεῖ ἀπό σαρκικές ἐπιθυμίες καί ἔτσι νά τόν τουρκίσουν. Ἀλλά, ὁ Ἰωάννης, ἔχοντας τόν Θεό μέσα του ἔμεινε καθαρός ἀπ' ὅλα. Ἡ θεία χάρη τόν φύλαξε ἀπ' ὅλα τά διαβολικά τεχνάσματά της γυναίκας τοῦ Ἀγαρηνοῦ.

Ἐφθασε ὅμως ἡ νηστεία τῆς Παναγίας, τόν δεκαπενταύγουστο. Ὁ τουρκος μόλις κατάλαβε ὅτι ὁ Ἰωάννης δέν ἠθελε νά χαλάσει τῇ νηστεία καί νά ἀρτυθεῖ, ἀποφάσισε νά τόν κλείσει σ' ἓνα στάβλο. Ἐκεῖ τόν κλειδαμπάρωσε γιά ὅλο το διάστημα τῶν 15 ἡμερῶν καί πότε τόν κρεμοῦσε καί τόν κάπνιζε μέ ἄχυρα καί πότε τόν χτυποῦσε μέ τό σπαθί τοῦ προσπαθώντας νά τόν κάνει νά φάει καί νά χαλάσει τῇ νηστεία. Ἀλλά ὁ Ἅγιος Ἰωάννης ὄχι ἀπλῶς δέν ἔφαγε ἀρτυμένα φαγητά, ἀλλά οὔτε κἄν τα δοκίμασε καί παρακαλοῦσε καί προσευχόταν στήν Παναγία νά τόν βοηθήσῃ νά μὴν ἀρτυθεῖ, ἐνῶ προτιμοῦσε καλύτερα νά θανατωθεῖ παρά νά χαλάσει τῇ νηστεία.

Ὁ ἀφέντης του, βλέποντας ὅτι δέν πείθεται, τόν ἄφηνε νηστικό 2 καί 3 ἡμέρες, χωρίς νά τοῦ δίνει τίποτε νά φάει. Ἀπό τήν ἄλλη μεριά, ἡ μητέρα του Ἰωάννη στεκόταν κοντά στό γιό της καί βλέποντας τόν ἀποκαμωμένο ἀπό τά βασανιστήρια καί ἀπό τῇ νηστεία, τόν παρακινοῦσε νά φάει λέγοντάς του: Φάε γιέ μου ἀπό αὐτά τα φαγητά γιά νά μὴν πεθάνεις καί ὁ Θεός καί ἡ Παναγία σέ συγχωροῦν, γιατί δέν το κάνεις μέ τό θέλημά σου, ἀλλά ἀπό ἀνάγκη. Λυπήσου μέ καί ἐμένα τῇ φτωχή καί στενοχωρημένη

μητέρα σου καί μή θελήσεις νᾶ πεθάνεις παράκαιρα καί μέ ἀφήσεις ἀπαρηγόρητη σ' αὐτή τή σκλαβιά καί ξενητεία.

Στίς παρακλήσεις αὐτές της μητέρας του ὁ Ἰωάννης ἀπάντησε: γιατί κάνεις ἔτσι μητέρα μου καί γιά ποιό λόγο κλαῖς; Γιατί δέν μιμῆσαι καί σὺ τόν Πατριάρχη Ἀβραάμ, ὁ ὁποῖος γιά τήν ἀγάπη του Θεοῦ θέλησε νά θυσιάσει τόν μοναδικό γιό του, ἀλλά μόνο κλαῖς καί θρηνεῖς; Ἐγώ εἶμαι παπά υἱός καί πρέπει νᾶ φυλάγω καλλίτερα ἀπό τούς γιούς των λαϊκῶν τους νόμους καί τὰ ἔθιμά της Ἐκκλησίας μας, γιατί ὅταν δέν φυλάμε τα μικρά, πῶς μπορούμε νά φυλάξουμε τα μεγάλα; Ὑστερα ἀπό αὐτή τήν ἀπάντηση ἐξαγριωμένος πια ὁ Τοῦρκος στίς 19 Ὀκτωβρίου 1773 τοῦ ἔδωσε μιά θανατηφόρα μαχαιριά στήν καρδιά καί μετά ἀπό δύο ἡμέρες ὁ Ἅγιος Ἰωάννης πέθανε καί ἔλαβε τό στεφάνι του μαρτυρίου.

Ὑστερα ἀπό ὅλες αὐτές τις ταλαιπωρίες καί τις κακοποιήσεις ὁ Ἰωάννης ὑπέκυψε στίς 21 Ὀκτωβρίου τοῦ ἔτους 1773. Μετά τὸ θάνατό του ὁ κύριός του ἔδωξε τή μητέρα του, ἐνῶ τὸ λείψανο τοῦ νεομάρτυρα τὸ ἔριξε ἔξω στὸν κήπο γιὰ νά μείνει ἄταφο καί νά γίνει βορᾶ τῶν σκυλιῶν. Τὸ σεπτὸ σκηνῶμα ὅμως ὄχι μόνο ἔμεινε ἀβλαβές, ἀλλά κατὰ τὴ διάρκεια τῆς νύχτας καλύφθηκε ἀπὸ ἓνα οὐράνιο φῶς. Ὅταν ὁ μητροπολίτης Λαρίσης πληροφορήθηκε ὅλα αὐτὰ τὰ γεγονότα, ζήτησε τὴν ἄδεια γιὰ νά παραλάβει καί νά θάψει τὸ λείψανο.

Ἡ μητέρα τοῦ μάρτυρος, παρέμεινε στὴ Λάρισα, σύμφωνα μὲ τὴν ἐπιθυμία τοῦ παιδιοῦ της, μέχρις ὅτου ἤρθε ὁ καιρὸς γιὰ τὴν ἀνακομιδὴ τοῦ λειψάνου του στὴν πατρίδα τους. Τὰ τίμια λείψανα μεταφέρθηκαν στὸ χωριὸ Γοῦβες τῆς Πελοποννήσου, ἀπὸ ὅπου καταγόταν ἡ μητέρα τοῦ Ἰωάννη, καί ὕστερα ἀπὸ χρόνια, μὲ τὴ φροντίδα τοῦ τότε μητροπολίτη Μονεμβασίας Χρυσάνθου Παγώνη, κάποιο μέρος τοῦ λειψάνου μεταφέρθηκε στὴ Μονεμβασιά καί κάποιο ἄλλο στὴν Καλαμάτα. Ἐπίσης μικρὰ τμήματα τοῦ τιμίου λειψάνου φυλάσσονται σὲ διάφορους ναοὺς στὴν Πελοπόννησο, ἀλλὰ καί σὲ μονὲς τοῦ Ἁγίου Ὄρους.

Ὡς πρὸς τὴν ἡμερομηνία τοῦ μαρτυρίου τοῦ Ἰωάννη, ὅλοι οἱ μελετητὲς δέχονται τὴν 21η Ὀκτωβρίου τοῦ ἔτους 1773, ἐνῶ ὅσον ἀφορᾷ στὸν τόπο τοῦ μαρτυρίου οἱ ἀπόψεις διχάζονται. Ὁ Νικόδημος ὁ Ἁγιορείτης στὸν *Συναξαριστὴ του* ἀναφέρει ὡς τόπο τῆ Θεσσαλονίκη. Τὴν ἀποψη αὐτὴ ἐνστερνίζεται καί ὁ Σωφρ. Εὐστρατιάδης. Ὁ συντάκτης ὅμως τοῦ *Βίου* τοῦ νεομάρτυρος καί συνθέτης τῆς *Ἀκολουθίας* του, Πανάρετος Ἀγγελόπουλος, ἀναφέρει ὡς τόπο μαρτυρίου τὴ Λάρισα. Μαζί του συμφωνοῦν καί ὁ Μ. Δουκάκης, ὁ Χρυσ. Παπαδόπουλος, ὁ Η. Delehayε καί τὸ Μ. Εὐχολόγιο. Ἡ διαφοροποίηση αὐτὴ προῆλθε πιθανῶτα ἀπὸ παρανόηση ἐκ μέρους τοῦ ὀσίου

Νικοδήμου τοῦ Ἀγιορείτη τῆς φράσεως πού ἀναφέρεται στὸν Ἰωάννη καὶ τὴ μητέρα του, ὅτι “ἐπονηθήθησαν καὶ οἱ δύο ὁμοῦ εἰς ἓναν Ἀγαρηνὸν Θεσσαλονικέα”, ὅπου ὅμως τὸ ἐπίθετο “Θεσσαλονικέας” προσδιορίζει τὸν τόπο καταγωγῆς καὶ ὄχι τὸν τόπο κατοικίας, ὁ ὁποῖος στὴν περίπτωσή μας ἀναφέρεται σαφῶς ὅτι ἦταν ἡ Λάρισα. Ἐπιπλέον ὁ Παν. Ἀγγελόπουλος, ὁ ὁποῖος δὲν ἀπέχει χρονικὰ πολὺ ἀπὸ τὸ νεομάρτυρα, σημειώνει στὸ Συναξάριό του κάποιες λεπτομέρειες γιὰ τὴν ταφή τοῦ ἱεροῦ σκηνώματος τοῦ μάρτυρος, πού φανερώνουν τὴν ιδιαίτερη μέριμνα τοῦ τότε μητροπολίτη Λαρίσης, πράγμα πού δεικνύει ὅτι γνώριζε μὲ ἀκρίβεια τὰ γεγονότα καὶ πῶς ὅλα αὐτὰ πού ἀναφέρει εἶναι ἀληθῆ.